

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

ตารางเปรียบเทียบความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
กับความรับผิดชอบของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามกฎหมาย
ของสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา

ตารางเปรียบเทียบความรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กับความรับผิดของ
ผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา

	ประเทศไทย	สหรัฐอเมริกา	ประเทศแคนาดา
รูปแบบ	ไม่มีกฎหมายความรับผิดของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์	มีกฎหมายความรับผิดของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (Commercial Host Liability หรือ Dram Shop Law)	มีกฎหมายความรับผิดของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
กฎหมาย	ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด	มี “พระราชบัญญัติร้านค้า” (Dram Shop Acts) ซึ่งเป็นกฎหมายระดับรัฐที่ฝ่ายนิติบัญญัติตราขึ้น (State Law)	ใช้กฎหมายจารีตประเพณี (Common Law)
แนวความคิด	การเยียวยาผู้เสียหายให้อยู่ในฐานะเสมือนความเสียหายนั้นมิได้เกิดขึ้น ¹	บางมตรัฐใช้กฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) หรือหลักกฎหมายจากคำพิพากษาของศาล (Case Law) บางมตรัฐไม่มีกฎหมาย (ฟ้องผู้ขายไม่ได้)	อนแทรี โอมิกกฎหมาย ลายลักษณ์อักษร (Tort)
หลักกฎหมายที่นำมากำหนดความรับผิด	กฎหมายละเมิด (Tort Liability)	- การเยียวยาผู้เสียหาย - การชดเชยหรือป้องกันอันตรายจากอุบัติเหตุที่เกี่ยวข้องกับแอลกอฮอล์	- การเยียวยาผู้เสียหาย - การคุ้มครองบุคคลในสังคม
ลักษณะของความรับผิด	เป็นความรับผิดที่ต้องมีความผิด (No Liability Without Fault)	หลักความประมาทเลินเล่อ (Negligence) ² ในกฎหมายจารีตประเพณี เป็นความรับผิดที่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของทฤษฎีความผิด (Fault Theory)	หลักความประมาทเลินเล่อ (Negligence) ³ ใน Common Law เป็นความรับผิดบนพื้นฐานของทฤษฎีความผิด (Fault Theory)

¹ คำนันท์กรนต์ โสติฟันซ์. (2558). คำอธิบายกฎหมายลักษณะละเมิด จัดการงานนอกสั่ง และอภิมิกรได้. (พิมพ์ครั้งที่ 6 แก้ไขเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ: วิทยุชน. หน้า 492.

² คดี Rappaport v. Nichols 156 A.2d 1 (1959)

³ คดี Jordan House Ltd. v. Menow (1973)

	ประเทศไทย	สหรัฐอเมริกา	ประเทศแคนาดา
ขอบเขตที่กฎหมายให้ความคุ้มครอง	มีความเสียหายเกิดจากการกระทำหรือละเว้นการกระทำของบุคคล	มีความเสียหายเกิดขึ้นหรือเป็นผลมาจากการทำงานของบุคคลที่เมาสุรา	มีความเสียหายเกิดขึ้นหรือเป็นผลมาจากความเมินมาของบุคคล
หลักเกณฑ์ของความรับผิด	1. มีการกระทำโดยผิดกฎหมาย 2. เป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ 3. มีความเสียหายแก่บุคคลอื่น 4. ความเสียหายนั้นเป็นผลเกิดจากการกระทำของผู้ที่ละเมิด	Common Law 1. ผู้ชายมีหน้าที่ให้ความระมัดระวัง (Duty of Care) 2. มีการฝ่าฝืนหน้าที่ (Breach of Duty) 3. มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล (Proximate Cause) ผู้ขาดความเห็นความเสียหายอันตราย	1. ผู้ชายมีหน้าที่ให้ความระมัดระวัง (Duty of Care) 2. มีการฝ่าฝืนหน้าที่ 3. มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล (Proximate Cause) รู้ว่าชายให้ผู้ชายหรือบุคคลที่เมินมา ผู้ขาดความเห็นความเสียหายอันตราย
บุคคลที่อ้างรับผิด	1. การทำละเมิดของตนเอง - ผู้ที่ละเมิด (มาตรา 420) - ผู้ร่วมทำละเมิด (มาตรา 432) - ผู้ฝ่าฝืนกฎหมาย (มาตรา 422) 2. การทำละเมิดของบุคคลอื่น - ผู้ที่กฎหมายกำหนดให้ร่วมรับผิด (บุคคลตามมาตรา 425, 427, 429 และมาตรา 430)	Dram Shop Act 1. การขายที่ฝ่าฝืนกฎหมาย (ขายให้กับผู้ชายหรือบุคคลที่เมินมาอย่างเห็นได้ชัด) 2. เป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลนั้นเมินมา 3. มีความเสียหายเกิดขึ้นจากความเมินมา (Proximate Cause) 4. เพิ่มองค์ประกอบความรับผิดอื่นๆ ผู้ชายเชิงพาณิชย์ (Commercial Host) - On premise - Off Premise ⁵ เจ้าภาพทางสังคม (Social Host) - จัดหาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้แขก - ไม่รวมงานเลี้ยงที่แขกนำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาเอง	ผู้จัดหาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เชิงพาณิชย์ (Commercial Alcohol Provider) - ไม่มีข้อกำหนดความรับผิดชอบของเจ้าภาพทางสังคม
ผู้มีสิทธิฟ้องคดี	ผู้เสียหาย	บุคคลที่ได้รับ ความเสียหาย (บุคคลภายนอก/ผู้ดื่มสุรา/ครอบครัว) - บุคคลที่ร่วมกระทำผิด/เสียหายของ	- บุคคลที่ได้รับ ความเสียหาย (ลูก้า/บุคคลที่สาม) - ครอบครัวของผู้เสียหาย

⁴ คดี Kelly v. Gwinnett (1984)

⁵ คดี Flores v. Exprezit! Stores 98-Georgia, L.ic. (2011) ศาลฎีกาของรัฐจอร์เจียพิพากษาว่ากฎหมายร้านเหล้าให้กับร้านสะดวกซื้อและร้านเหล้าดั้งเดิม

	ประเทศไทย	สหรัฐอเมริกา		ประเทศแคนาดา
เงื่อนไข	จงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำผิดกฎหมาย	ผู้ขายรู้ว่าลูกค้าเป็นผู้เยาว์หรือรู้ว่าลูกค้า มีเงินมาแล้ว (ณ เวลาที่ขายให้) การขายแอลกอฮอล์ทำให้มีความเสี่ยง อันตรายที่คาดเห็น ด้ต่อลูกค้าหรือผู้อื่น	ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่ กฎหมายบัญญัติห้าม ผู้ดื่มมีเงินมา มีความเสี่ยงเกิดจากความมีเงินมา เป็นเหตุที่ใกล้ชิด (หลักการคาดเห็น)	บกพร่องต่อหน้าที่ตามกฎหมาย (ขายสุราให้บุคคลที่กฎหมายห้าม/ ไม่ใช้ความระมัดระวังตามสมควร) มีความเสี่ยงอันตรายที่คาดเห็นได้
ข้อต่อสู้ เหตุยกเว้นหรือ ข้อจำกัดความรับผิด ของผู้ขาย		- การสมคบกัน (ก่อหรือร่วมดื่มสุรา) - Comparative Fault (ผู้ขายผิดมากกว่า 50%)	- Safe Harbor (เทกซ์ัส) - Proportionate Responsibility (เทกซ์ัส) - Responsible Beverage Service Practices (รัฐเมน) - Damage Cap (กำหนดค่าเสียหายขั้นสูง)	
ภาระการพิสูจน์	เป็นของผู้เสียหาย พิสูจน์ให้ ผู้ทำละเมิดต้องรับผิด (ตาม ป.วิ. พ. มาตรา 84/1)	โจทก์ต้องพิสูจน์ความประมาทเลินเล่อ ของผู้ขาย (Proof of Negligence) (ไม่ใช้ความระมัดระวังตามสมควร)	โจทก์พิสูจน์เหตุแห่งการฟ้องคดี (Cause of Action) ว่ามีการขายที่ผิดกฎหมาย จำเลยเป็นบุคคลที่ต้องรับผิด มีความ สัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล (ไม่ต้องพิสูจน์ความประมาทเลินเล่อ) ภาระการพิสูจน์แต่ละมตรัฐแตกต่างกัน	โจทก์พิสูจน์ว่าผู้ขายประมาทเลินเล่อ (Proof of Negligence) (สอดคล้องดูแล ปฏิบัติตามขั้นตอนเพื่อ ป้องกันอันตราย ส่งลูกค้ากลับบ้านโดย ปลอดภัย)
เพิ่มองค์ประกอบ ความรับผิด			ผู้เยาว์ = อายุต่ำกว่า 18 ปี (เทกซ์ัส) รู้ว่าลูกค้าจะต้องขับรถในไม่ช้า (จอร์เจีย) ผู้เยาว์มีเงินมาอย่างเห็นได้ชัด (บางมตรัฐ) จงใจ/ประมาทเลินเล่อ/ประมาทร้ายแรง	

ภาคผนวก ข.

**ตารางเปรียบเทียบความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
กับความรับผิดของผู้ขายเครื่องดื่มน้ำแอลกอฮอล์ตามกฎหมาย
ของสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา**

ตารางเปรียบเทียบความรับผิดชอบของผู้ขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ตามกฎหมายต่างประเทศ

กฎหมาย	สหรัฐอเมริกา				แคนาดา*
	เท็กซัส	อิลลินอยส์	จอร์เจีย	มินนิโซตา	
กฎหมายและพาณิชย์	ประมวลกฎหมายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เท็กซัส (Texas Alcoholic Beverage Code)	พระราชบัญญัติควบคุมสุราของมลรัฐอิลลินอยส์ (Illinois Liquor Control Act)	ประมวลกฎหมายของมลรัฐจอร์เจีย (The Official Code of Georgia Annotated: O.C.G.A.)	พระราชบัญญัติความเสียหายทางแพ่งของมลรัฐมินนิโซตา (Minnesota's Civil Damages Act)	สหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่ (Common Law)
มาตรา 420	มาตรา 2.02 “(b) การจัดหา จำหน่ายหรือให้บริการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อาจเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี... เมื่อพิสูจน์ได้ว่า: (1) ... ผู้ให้บริการเป็นบุคคลที่ขาย เลิร์ฟหรือจัดหา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลที่มีนามอย่างเห็นได้ชัดซึ่งอาจทำให้เกิดอันตรายต่อตนเองและผู้อื่น และ	มาตรา 235 ILCS 5/6-21 “บุคคลที่ได้รับบาดเจ็บทางกาย หรือความเสียหายต่อทรัพย์สินอันเป็นผลมาจากการกระทำของบุคคลที่เมาสุรา มีสิทธิฟ้องผู้ให้บริการ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่จัดหา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลดังกล่าว ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคล เช่นว่านั้นมีขึ้นมา”	มาตรา 51-1-40 “(b) ... บุคคลที่จงใจขายหรือให้บริการเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์แก่ผู้ซึ่งมีอายุต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนด โดยรู้ว่าผู้เขานั้นจะต้องขับรถหรือบุคคลที่รู้ว่าเป็นการ ขาย ให้หรือเลิร์ฟเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีขึ้นมา จนเห็นได้ชัด โดยรู้ว่าบุคคลดังกล่าวจะต้องขับรถในเวลา อันใกล้ จะต้องรับผิดชอบการ บาดเจ็บหรือความเสียหายที่	มาตรา 340A.801 “คู่สมรส บุตร บิดามารดา ผู้ปกครอง นายจ้างหรือ บุคคลที่ได้รับความเสียหาย ทางร่างกาย ทรัพย์สินหรือ ผู้ที่เสียประโยชน์ซึ่งเงิน จากการทำของบุคคล ที่เมาสุราหรือ โดยความ มีนเมาของบุคคลอื่นมีสิทธิ ฟ้องบุคคลที่เป็นผู้ก่อให้เกิด ความมีนเมาของบุคคลนั้น โดยการขายเครื่องดื่ม แอลกอฮอล์ที่ผิดกฎหมาย	มีคำพิพากษาของศาล วางหลักว่า ผู้ขายมีหน้าที่ ใช้ความระมัดระวัง (Duty of Care) เช่น ศาลฎีกาแคนาดา คดี Jordan House Ltd. v. Menow (1973) ศาลฎีกานิวเจอร์ซีย์ใน คดี Rappaport v. Nichols 156 A.2d 1 (1959) หลักคือ “ผู้ขายมีหน้าที่ต้อง ไม่เลิร์ฟแอลกอฮอล์ให้กับ บุคคลใด เมื่อรู้หรือควรรู้ว่า

		<p>(2) ความมีเมฆของผู้ดื่มแอลกอฮอล์เป็นสาเหตุที่ใกล้ชิดกับความเสียหาย” มาตรา 2.03</p> <p>“(c) บทบัญญัตินี้เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดี สำหรับการจัดหาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้กับบุคคลที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป”</p>		<p>เกิดขึ้นหรือเป็นผลมาจากการเมาสุราของผู้เข้าหรือบุคคลเช่นว่านั้น</p> <p>ในกรณีที่มีการขาย ให้หรือเสิร์ฟเครื่องดื่มนั้นเป็นสาเหตุที่ใกล้ชิดของการบาดเจ็บหรือความเสียหายดังกล่าว</p> <p>บทบัญญัตินี้ไม่อนุญาตให้ผู้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผู้ให้บริการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สำหรับการบาดเจ็บหรือความเสียหายที่ผู้บริโภคได้รับจากการกระทำของตนเอง”</p>	<p>ให้รับผิดชอบในความเสียหายทั้งหมดที่เกิดขึ้น...” (วรรค 1)</p>	<p>ถูกค้ำเป็นผู้อ่าว หรือถูกค้ำเป็นนมาแล้ว”</p>
--	--	---	--	---	---	---

ภาคผนวก ค.

Texas Alcoholic Beverage Code

Title 1 General Provisions Chapter 2 Civil Liability for Serving Beverages

ALCOHOLIC BEVERAGE CODE
TITLE 1. GENERAL PROVISIONS
CHAPTER 2. CIVIL LIABILITIES FOR SERVING BEVERAGES

Sec. 2.01. DEFINITIONS. In this chapter:

(1) "Provider" means a person who sells or serves an alcoholic beverage under authority of a license or permit issued under the terms of this code or who otherwise sells an alcoholic beverage to an individual.

(2) "Provision" includes, but is not limited to, the sale or service of an alcoholic beverage.

Added by Acts 1987, 70th Leg., ch. 303, Sec. 3, eff. June 11, 1987.

Sec. 2.02. CAUSES OF ACTION. (a) This chapter does not affect the right of any person to bring a common law cause of action against any individual whose consumption of an alcoholic beverage allegedly resulted in causing the person bringing the suit to suffer personal injury or property damage.

(b) Providing, selling, or serving an alcoholic beverage may be made the basis of a statutory cause of action under this chapter and may be made the basis of a revocation proceeding under Section 6.01(b) of this code upon proof that:

(1) at the time the provision occurred it was apparent to the provider that the individual being sold, served, or provided with an alcoholic beverage was obviously intoxicated to the extent that he presented a clear danger to himself and others; and

(2) the intoxication of the recipient of the alcoholic beverage was a proximate cause of the damages suffered.

(c) An adult 21 years of age or older is liable for damages proximately caused by the intoxication of a minor under the age of 18 if:

(1) the adult is not:

(A) the minor's parent, guardian, or spouse; or

(B) an adult in whose custody the minor has been committed by a court;

and

(2) the adult knowingly:

(A) served or provided to the minor any of the alcoholic beverages that contributed to the minor's intoxication; or

(B) allowed the minor to be served or provided any of the alcoholic beverages that contributed to the minor's intoxication on the premises owned or leased by the adult.

Added by Acts 1987, 70th Leg., ch. 303, Sec. 3, eff. June 11, 1987.

Amended by:

Acts 2005, 79th Leg., Ch. 643 (H.B. 2868), Sec. 1, eff. September 1, 2005.

Sec. 2.03. EXCLUSIVITY OF STATUTORY REMEDY. (a) The liability of providers under this chapter for the actions of their employees, customers, members, or guests who are or become intoxicated is in lieu of common law or other statutory law warranties and duties of providers of alcoholic beverages.

(b) This chapter does not impose obligations on a provider of alcoholic beverages other than those expressly stated in this chapter.

(c) This chapter provides the exclusive cause of action for providing an alcoholic beverage to a person 18 years of age or older.

Added by Acts 1987, 70th Leg., ch. 303, Sec. 3, eff. June 11, 1987. Amended by Acts 2003, 78th Leg., ch. 456, Sec. 1, eff. Sept. 1, 2003.

ภาคผนวก ง.

The Liquor Control Act of 1934

Section 6-21

**Section 15. The Liquor Control Act of 1934 is amended by changing Section 6-21 as follows:
(235 ILCS 5/6-21) (from Ch. 43, par. 135)**

Sec. 6-21. (a) Every person who is injured within this State, in person or property, by any intoxicated person has a right of action in his or her own name, severally or jointly, against any person, licensed under the laws of this State or of any other state to sell alcoholic liquor, who, by selling or giving alcoholic liquor, within or without the territorial limits of this State, causes the intoxication of such person. Any person at least 21 years of age who pays for a hotel or motel room or facility knowing that the room or facility is to be used by any person under 21 years of age for the unlawful consumption of alcoholic liquors and such consumption causes the intoxication of the person under 21 years of age, shall be liable to any person who is injured in person or property by the intoxicated person under 21 years of age. Any person owning, renting, leasing or permitting the occupation of any building or premises with knowledge that alcoholic liquors are to be sold therein, or who having leased the same for other purposes, shall knowingly permit therein the sale of any alcoholic liquors that have caused the intoxication of any person, shall be liable, severally or jointly, with the person selling or giving the liquors. However, if such building or premises belong to a minor or other person under guardianship the guardian of such person shall be held liable instead of the ward. A married woman has the same right to bring the action and to control it and the amount recovered as an unmarried woman. All damages recovered by a minor under this Act shall be paid either to the minor, or to his or her parent, guardian or next friend as the court shall direct. The unlawful sale or gift of alcoholic liquor works a forfeiture of all rights of the lessee or tenant under any lease or contract of rent upon the premises where the unlawful sale or gift takes place. All actions for damages under this Act may be by any appropriate action in the circuit court. An action shall lie for injuries to either means of support or loss of society, but not both, caused by an intoxicated person or in consequence of the intoxication of any person resulting as hereinabove set out. "Loss of society" means the mutual benefits that each family member receives from the other's continued existence, including love, affection, care, attention, companionship, comfort, guidance, and protection. "Family" includes spouse, children, parents, brothers, and sisters. The action, if the person from whom support

or society was furnished is living, shall be brought by any person injured in means of support or society in his or her name for his or her benefit and the benefit of all other persons injured in means of support or society. However, any person claiming to be injured in means of support or society and not included in any action brought hereunder may join by motion made within the times herein provided for bringing such action or the personal representative of the deceased person from whom such support or society was furnished may so join. In every such action the jury shall determine the amount of damages to be recovered without regard to and with no special instructions as to the dollar limits on recovery imposed by this Section. The amount recovered in every such action is for the exclusive benefit of the person injured in loss of support or society and shall be distributed to such persons in the proportions determined by the verdict rendered or judgment entered in the action. If the right of action is settled by agreement with the personal representative of a deceased person from whom support or society was furnished, the court having jurisdiction of the estate of the deceased person shall distribute the amount of the settlement to the person injured in loss of support or society in the proportion, as determined by the court, that the percentage of dependency of each such person upon the deceased person bears to the sum of the percentages of dependency of all such persons upon the deceased person. For all causes of action involving persons injured, killed, or incurring property damage before September 12, 1985, in no event shall the judgment or recovery under this Act for injury to the person or to the property of any person as hereinabove set out exceed \$15,000, and recovery under this Act for loss of means of support resulting from the death or injury of any person, as hereinabove set out, shall not exceed \$20,000. For all causes of action involving persons injured, killed, or incurring property damage after September 12, 1985 but before July 1, 1998, in no event shall the judgment or recovery for injury to the person or property of any person exceed \$30,000 for each person incurring damages, and recovery under this Act for loss of means of support resulting from the death or injury of any person shall not exceed \$40,000. For all causes of action involving persons injured, killed, or incurring property damage on or after July 1, 1998, in no event shall the judgment or recovery for injury to the person or property of any person exceed \$45,000 for each person incurring damages, and recovery under this Act for either loss of means of support or loss of

society resulting from the death or injury of any person shall not exceed \$55,000. Beginning in 1999, every January 20, these liability limits shall automatically be increased or decreased, as applicable, by a percentage equal to the percentage change in the consumer price index-u during the preceding 12-month calendar year. "Consumer price index-u" means the index published by the Bureau of Labor Statistics of the United States Department of Labor that measures the average change in prices of goods and services purchased by all urban consumers, United States city average, all items, 1982-84 = 100. The new amount resulting from each annual adjustment shall be determined by the Comptroller and made available via the Comptroller's official website by January 31 of every year and to the chief judge of each judicial circuit. The liability limits at the time at which damages subject to such limits are awarded by final judgment or settlement shall be utilized by the courts. Nothing in this Section bars any person from making separate claims which, in the aggregate, exceed any one limit where such person incurs more than one type of compensable damage, including personal injury, property damage, and loss to means of support or society. However, all persons claiming loss to means of support or society shall be limited to an aggregate recovery not to exceed the single limitation set forth herein for the death or injury of each person from whom support or society is claimed.

Nothing in this Act shall be construed to confer a cause of action for injuries to the person or property of the intoxicated person himself, nor shall anything in this Act be construed to confer a cause of action for loss of means of support or society on the intoxicated person himself or on any person claiming to be supported by such intoxicated person or claiming the society of such person. In conformance with the rule of statutory construction enunciated in the general Illinois saving provision in Section 4 of "An Act to revise the law in relation to the construction of the statutes", approved March 5, 1874, as amended, no amendment of this Section purporting to abolish or having the effect of abolishing a cause of action shall be applied to invalidate a cause of action accruing before its effective date, irrespective of whether the amendment was passed before or after the effective date of this amendatory Act of 1986.

Each action hereunder shall be barred unless commenced within one year next after the cause of action accrued.

However, a licensed distributor or brewer whose only connection with the furnishing of alcoholic liquor which is alleged to have caused intoxication was the furnishing or maintaining of any apparatus for the dispensing or cooling of beer is not liable under this Section, and if such licensee is named as a defendant, a proper motion to dismiss shall be granted.

(b) Any person licensed under any state or local law to sell alcoholic liquor, whether or not a citizen or resident of this State, who in person or through an agent causes the intoxication, by the sale or gift of alcoholic liquor, of any person who, while intoxicated, causes injury to any person or property in the State of Illinois thereby submits such licensed person, and, if an individual, his or her personal representative, to the jurisdiction of the courts of this State for a cause of action arising under subsection (a) above.

Service of process upon any person who is subject to the jurisdiction of the courts of this State, as provided in this subsection, may be made by personally serving the summons upon the defendant outside this State, as provided in the Code of Civil Procedure, as now or hereafter amended, with the same force and effect as though summons had been personally served within this State.

Only causes of action arising under subsection (a) above may be asserted against a defendant in an action in which jurisdiction over him or her is based upon this subsection.

Nothing herein contained limits or affects the right to serve any process in any other manner now or hereafter provided by law.

(Source: P.A. 94-982, eff. 6-30-06.)

ภาคผนวก จ.

Georgia Code. (2017)

Title 51 Chapter 1 General Provision

2017 Georgia Code**Title 51 – Torts Chapter 1 - General Provisions****§ 51-1-40. Liability for acts of intoxicated persons**

Universal Citation: GA Code § 51-1-40 (2017)

(a) The General Assembly finds and declares that the consumption of alcoholic beverages, rather than the sale or furnishing or serving of such beverages, is the proximate cause of any injury, including death and property damage, inflicted by an intoxicated person upon himself or upon another person, except as otherwise provided in subsection (b) of this Code section.

(b) A person who sells, furnishes, or serves alcoholic beverages to a person of lawful drinking age shall not thereby become liable for injury, death, or damage caused by or resulting from the intoxication of such person, including injury or death to other persons; provided, however, a person who willfully, knowingly, and unlawfully sells, furnishes, or serves alcoholic beverages to a person who is not of lawful drinking age, knowing that such person will soon be driving a motor vehicle, or who knowingly sells, furnishes, or serves alcoholic beverages to a person who is in a state of noticeable intoxication, knowing that such person will soon be driving a motor vehicle, may become liable for injury or damage caused by or resulting from the intoxication of such minor or person when the sale, furnishing, or serving is the proximate cause of such injury or damage. Nothing contained in this Code section shall authorize the consumer of any alcoholic beverage to recover from the provider of such alcoholic beverage for injuries or damages suffered by the consumer.

(c) In determining whether the sale, furnishing, or serving of alcoholic beverages to a person not of legal drinking age is done willfully, knowingly, and unlawfully as provided in subsection (b) of this Code section, evidence that the person selling, furnishing, or serving alcoholic beverages had been furnished with and acted in reliance on identification as defined in subsection (d) of Code Section 3-3-23 showing that the person to whom the alcoholic beverages were sold, furnished, or served was 21 years of age or older shall constitute rebuttable proof that the alcoholic beverages were not sold, furnished, or served willfully, knowingly, and unlawfully.

(d) No person who owns, leases, or otherwise lawfully occupies a premises, except a premises licensed for the sale of alcoholic beverages, shall be liable to any person who consumes alcoholic beverages on the premises in the absence of and without the consent of the owner, lessee, or lawful occupant or to any other person, or to the estate or survivors of either, for any injury or death suffered on or off the premises, including damage to property, caused by the intoxication of the person who consumed the alcoholic beverages.

ภาคผนวก ฉ.

Minnesota Statutes (2017)

Section 340A .801

2017 Minnesota Statutes**2017 Statutes New, Amended or Repealed****Chapter 340A Section 340A.801 Alcoholic beverages****340A.801 CIVIL ACTIONS.**

§Subdivision 1. Right of action. A spouse, child, parent, guardian, employer, or other person injured in person, property, or means of support, or who incurs other pecuniary loss by an intoxicated person or by the intoxication of another person, has a right of action in the person's own name for all damages sustained against a person who caused the intoxication of that person by illegally selling alcoholic beverages. All damages recovered by a minor under this section must be paid either to the minor or to the minor's parent, guardian, or next friend as the court directs.

Subd. 2. Actions. All suits for damages under this section must be by civil action in a court of this state having jurisdiction.

Subd. 3. Comparative negligence. Actions under this section are governed by section 604.01.

Subd. 3a. Defense. The defense described in section 340A.503, subdivision 6, applies to actions under this section.

Subd. 4. Subrogation claims denied. There shall be no recovery by any insurance company against any liquor vendor under subrogation clauses of the uninsured, underinsured, collision, or other first party coverages of a motor vehicle insurance policy as a result of payments made by the company to persons who have claims that arise in whole or part under this section. The provisions of section 65B.53, subdivision 3, do not apply to actions under this section.

Subd. 5. [Repealed, 1987 c 152 art 2 s 5]

Subd. 6. Common law claims. Nothing in this chapter precludes common law tort claims against any person 21 years old or older who knowingly provides or furnishes alcoholic beverages to a person under the age of 21 years.

History: 1985 c 305 art 10 s 1; 1985 c 309 s 12; 1Sp1985 c 16 art 2 s 3 subd 1; 1987 c 152 art 1 s 1; art 2 s 3; 1989 c 301 s 15; 1990 c 555 s 10

Copyright © 2017 by the Revisor of Statutes, State of Minnesota. All rights reserved.

ภาคผนวก ช.

กรอบแนวคิดการวิจัยของกฎหมายร้านเหล้า

Conceptual Model of Dram Shop Liability, Server Practices, and Alcohol-Involved Traffic Problems

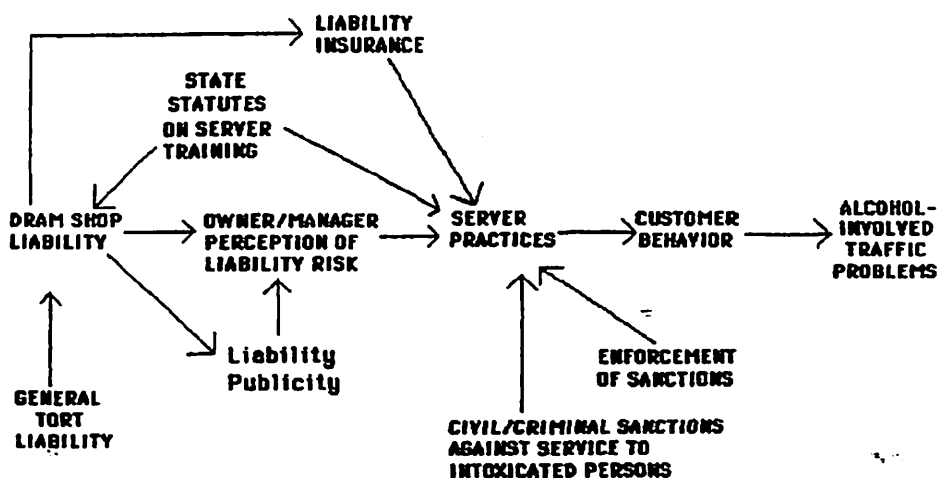

FIGURE VII-1

11 National Highway Traffic Safety Administration. (June 1990). DOT HS 807 629 Final Report. *Alcohol Beverage Server Liability and the Reduction of Alcohol-Related Problems: Evaluation of Dram Shop Laws*. Compendium of Traffic Safety Research Projects, 1987-1997. P 179.